

Mânia lui Dumnezeu și libertatea de alegere

Vineri, 4 martie 2005

Gili Cârstea

Teologia modernă acceptă cu mare greutate că Dumnezeu nu poate fi pus în situații excepționale, care să necesite măsuri de urgență. În lumea neprihănirii nu există evenimente care să necesite abrogarea legii și instalarea unor stări de necesitate, stări de urgență, sau chiar impunerea legii marțiale. Dumnezeu nu renunță la principiile neprihănirii nici chiar atunci când liniștea și pacea familiei Sale universale sunt amenințate grav, așa cum a fost cazul cu rebeliunea lui Lucifer.

Dreptul la liberă alegere fiind garantat oricărei ființe create, “de la serafimul luminos și sfânt până la om,” Dumnezeu nu poate folosi amenințarea cu forța sau limitarea drepturilor cuiva care nu mai dorește să trăiască sub guvernarea divină. Atunci când îngerii au optat pentru varianta lui Satana despre dreptate, ei au fost lăsați să demonstreze tuturor valoarea unei guvernări alternative. Ei au obținut, prin amăgire, administrarea planetei noastre și au construit o societate în care principiile neprihănirii – o expresie a caracterului lui Dumnezeu – au fost eliminate. Universul s-a îngrozit de ura, teroarea și nimicirile fenomenale care s-au abătut peste copiii lui Dumnezeu deveniți supușii lui Satana.

În fiecare generație a existat un grup restrâns de oameni care au dorit să servească lui Dumnezeu, declarând că ei primesc și recunosc legile lui Dumnezeu, și pe care Dumnezeu i-a onorat cu numele de popor al Său. Aceștia au pierdut cumva dreptul la liberă alegere? Nicidecum. Ei au avut libertatea să întoarcă spatele neprihănirii ori de câte ori au crezut că vor avea de câștigat de aici. Citind raportul unor asemenea evenimente, noi am interpretat că Dumnezeu i-a părăsit din cauza acestor decizii, lăsându-i pe mâna vrăjmașilor lor din motive disciplinare. Uneori am fost tentați să credem că El i-a părăsit cu bucurie, mulțumit că au fost pedepsiți pentru eroarea lor.

Este adevărat că Scriptura este plină de acest limbaj punitiv, pe care îl pot depăși, citind printre rânduri, doar cei “a căror minte s-a deprins, prin

întrebuințare, să deosebească binele și răul.” Lor li s-a oferit, ici colo, câte o rază din sfâșierea de inimă pe care o suportă Dumnezeu atunci când este constrâns să lase pe aleșii Săi să plece pe un drum care duce la moarte. De exemplu, în Osea 11:8: „Cum să te dau Efraime? Cum să te predau Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Țeboimul? Mi se zbate inima în Mine, și tot lăuntru Mi se mișcă de milă!”

Ce a făcut Dumnezeu Admei și Țeboimului? Credința populară spune că Dumnezeu le-a nimicit aruncând foc din cer asupra lor. Adma și Țeboim erau cetăți din câmpie, distruse odată cu Sodoma și Gomora (vezi Gen 10:19). Dar versetul din Osea spune că inima lui Dumnezeu este cuprinsă de chin atunci când trebuie să “dea,” sau să părăsească pe cineva care s-a bucurat de privilegiile protecției Sale. Atunci când Efraim alege să se alipească de idoli, Dumnezeu nu mai are libertatea să protejeze, iar faptul de a-l lăsa să plece pe drumul pierzării devine agonizant pentru El. Nu așa s-a întâmplat cu Sodoma și Gomora? Dumnezeu a trebuit să-i predea, deoarece ei L-au părăsit, L-au alungat din mijlocul lor și au ales plăcerea păcatului obținută din închinarea la idoli.

“Domnul i-a zis lui Moise: ‘Iată, tu vei adormi împreună cu părinții tăi. Și poporul acesta se va scula și va curvi după dumnezeii străini ai țării în care intră. Pe Mine Mă va părăsi, și va călca legământul Meu pe care l-am încheiat cu el. În ziua aceea, Mă voi aprinde de mânie împotriva lui. Îi voi părăsi, și-Mi voi ascunde Fața de ei. El va fi prăpădit, și-l vor ajunge o mulțime de rele și necazuri; și atunci va zice: ‘Oare nu m-au ajuns aceste rele din pricină că Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu?’ Și Eu Îmi voi ascunde Fața în ziua aceea, din pricina tot răului pe care-l va face, întorcându-se spre alți dumnezei” (Deut 31:16-17).

Da, Dumnezeu Se “mânie” când poporul Său alege idolatria guvernării lui Satana, dar atunci când Se mânie, El le respectă dreptul de alegere și Se retrage fără să-i amenințe cu moartea. Dar în acest moment intervine marea conspirație. Satana este prezent pe scenă, având grijă ca mulțimea de “rele și necazuri” care se abat peste oameni să pară a veni din mânia lui Dumnezeu. Nu a fost aceasta tehnica lui folosită mereu în “Operațiunea Denigrarea”? Nu cad în capcana aceasta chiar teologii cei mai luminați ai tuturor timpurilor, numind multele “rele și necazuri” produse de izgonirea harului protector ca fiind “acte ale lui Dumnezeu”?

Cândva, nu prea departe în viitor, un grup de oameni vor avea acces la arhive și vor putea analiza corect mojițiile din “Operațiunea Denigrarea,” în care Dumnezeu a fost prezentat omenirii ca fiind un tiran. Ferice de cei care astăzi, prin credință, înțeleg această operațiune și fac să strălucească lumina slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.